

Szám.

rákig a  
dosson.

a köny-  
ik gaz-  
megy,  
ontosan  
is meg  
n meg-  
y, hogy  
ol ked-  
a halat  
, mely  
arátom  
napra,  
y hogy  
vissza-  
le min-  
utatott,  
ulásait  
kedvére  
a.

JTÖK.

. 18-ik  
Fejtése:

Ujházy  
Fülöp,  
ez Béla.  
Bolyó  
Paula.

javára

r Laura  
frt. —  
Róza 1  
frt 9

jes kis  
csi.

n-épület.  
alat.

# KIS IRADÓ



A RÁRÓ. (Lásd a 335. lapon.)

XXIII. kötet. 21. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.  
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1882. november 19-én.

## A MÉREGPOHAR.

— Négy jelenet. —

*Személyek:*

JULISKA.	}	testvérek.	BERTA.	}	játsszótársaik.
MARISKA.			LINKA.		
PALI.			LACZI.		
DINI.			PISTA.		

Történik teremben: középen nagy terített asztal, jobbra is balra is ajtó.

**Első jelenet.****Juliska, Mariska, Pali.**

**Juliska** (az asztalon tányérokat, poharakat rendezgetve.) Így ni! Tányér, pohár rendben van. Mariska, most már rakd fel a gyümölcsöt és süteményt.

**Pali.** Hát én nem segíthetek?

**Mariska** (egy melékasztalról gyümölcsös és süteményes tálakat hordva a terített asztalra.) Te rakj székeket az asztalhoz.

**Pali** (megteszi.) Lám, mégis csak hasznomat veszitek.

**Juliska** (nevetve.) Oh igen, kivált majd ha a csemegére kerül a sor.

**Pali.** No no, csak nem akarsz Dinihez hasonlítani?

**Juliska.** Isten mentsen! Jó szerencse, hogy Dini ma estére eligérkezett valami pajtásához.

**Mariska.** Az igaz. Már fele sem volna meg a sok jó csemegének, vagy pedig folyton örizniünk kellett volna, hogy el ne csenje a legjobb falatokat még a vendégek megérkezése előtt.

**Pali.** Pedig hányszor megjárta már nyalánkságával!

**Juliska** (az asztalt méregetve.) Az ám. De most nézzünk körül, rendben van-e minden? Nem szeretnék csufot vallani...

mamácska rám bizta, hogy magam rendezzem a lakomát...

**Mariska.** Oh, nem maradunk szegényben vendégeink előtt, meg fogják emlegetni születésnapodat. Lesz hideg sült, sütemény, gyümölcs...

**Pali.** Utoljára pedig puncs! Azt majd én csinálom, jól megtanultam Zsiga bácsitól. Igaz! Van-e rum?

**Juliska** (az asztalra mutatva.) Itt van, egész pohárral hoztam.

**Pali.** Az elég lesz. De még egyéb is kell hozzá. Megyek a szakácsnéhez és össze szerzem. (El.)

**Juliska.** Én meg kissé rendbe hozom az öltözékemet, hogy készen legyek, mire a vendégek érkeznek. (El.)

**Mariska.** Én pedig keresek virágot az asztalra, hogy annál szebb legyen. (El.)

**Második jelenet.**

**Dini** (ki az előbbi jelenet végén már az ajtóban leskelődött, belép.)

Mindnyájan elmentek, most kissé körülnézhetek. Lám, lám! Pompás terített szatal. (Az asztal mellé lép.) Hogy tele van rakva mindenféle jó csemegével! Mégis csak jó orrom volt, hogy visszatértem. Lajosékhöz igérkeztem, de utközben eszembe jutott, hogy Juliska vendégeket hívott születésnapjára... No az már csak bizonyos, hogy itt jobb lakomának kell lenni, mint a melyet Lajoséknál kaptam volna. Van ám nekem eszem! (Elvesz egy pogácsát és eszi.) Pompás pogácsa, mondhatom. Akár kettőt is meg lehet enni belőle. (Még egyet elvesz.) Nagyon jó! De az már csunya, hogy engemet nem hívtak... azaz... Juliska mondta, hogy ne menjek

ma el, de azt nem mondta, hogy ennyi jó csemegét kap a mamától. Persze felt, hogy előre megeszem ... mintha én valami nyalánk ficzkó volnék. (A gyümölcsös tálba nyúl.) Ezt a jó gyümölcsöt mégis megkóstolom ... nagyon szeretem a datolyát, (eszik) a füge is jó, (eszik). Torta is van ... igazi nagy lakoma ... vajjon jó-e a torta? Megkóstolom. (Letör egy darabot.) Csakugyan jó. Hát ebben a pohárban ugyan mi lehet? (Fölveszi a rumos poharat.) Talán valami jó bor ... okvetlenül jónak kell lenni, különben nem volna itt az asztalon. Meg kell kóstolnom. (Nagyot íszik belőle.) Brrr! Hiszen ez rum ... jaj de erős! (Az asztal szélére teszi a poharat, nem oda a hol volt.) Szinte égeti a torkomat és a gyomromat. (Kivülről zaj hallatszik.) Jön valaki! Elfutok, mert még rám fognák, hogy torkoskodtam. Pedig sohasem szoktam! (El jobbra.)

### Harmadik jelenet.

**Juliska,** majd **Mariska** és **Pali**.

**Juliska** (belépvé megpillantja a menekülő Dini.) Dini! Elment ... futott, bizonyosan valami csinyt követett el. Fogadni mernék, hogy kárt tett az asztalunkban. (Odalép.) Csakugyan! Oh, ez már mégis csuf nyalánkság!

**Mariska** (virággal belép.) Itt a virág, ez szép lesz az asztalon. De mi baj? Olyan boszus vagy!

**Juliska.** Hogy ne, mikor itt járt Dini és bele markolt a csemegéinkbe.

**Pali** (ki ez alatt belép.) Mindjárt gondoltam, mert épen most láttam, amint sebesen kifutott az udvarra. De lássuk csak, nagy kárt tett-e?

**Juliska** (az asztalon vizsgálódva.) Pogácsát vitt el ... meg gyümölcsöt is ...

**Mariska.** Ni, a tortából is le van törve egy darab! Szinte szégyen így tenni a vendégek elé! Ez igazán nagy torkosság.

**Pali** (a rumos poharat fölkapva.) Sőt még a rumból is hörpentett. A pohár nem itt állt ... és hiányzik is belőle. Csak meg ne ártson neki!

**Mariska.** Megérdemelne egy kis büntetést.

**Juliska.** Azzal büntetjük, hogy ha itthon van is, nem hívjuk meg a lakomához.

**Pali.** Azzal ő már nem sokat törődik, mikor előre kivette a részét. Valami egyebet kellene kigondolni.

**Mariska.** De valami okosat ám! Olyasmint, hogy megszenvedjen és még se legyen igazi baja.

**Pali.** Igen ... várjatok csak ... hadd gondoljak ki valamit ... Tudom már!

**Juliska.** No's, mi az?

**Pali.** Majd meglátjátok. Fogadni mernék, hogy Dini visszajön ide s olyan ártatlan arcot fog csinálni, mint ha épen semmi csinyt sem követett volna el.

**Mariska.** Oh, az bizonyos. De hát aztán?

**Pali.** Ti is tegyetek úgy, mintha semmi sem történt volna. A többit majd meglátjátok. Érteni fogjátok, mihelyt belekezdtek. De aztán ne nevessetek.

**Juliska.** Ne félj, nem fogunk nevetni. Ah, jönnek vendégeink.

### Negyedik jelenet.

**Voltak.** **Berta,** **Linka,** **Pista,** majd **Dini**.

**Berta.** Ime, kedves Juliskám, berukoltunk mindnyájan, hogy e szép napon megöleljünk. (Megöleli.)

**Linka** (szintén megöleli.) És sok boldog születésnapot kívánjunk.

**Laczi** (egy kis bokrétát nyujt át, udvarias meghajtással.) Mi is jöttünk gratulálni, minden szépet, jót kívánni.

**Pista** (szintén virágot nyujt át.) S kérünk, légy tovább is jó barát-nőnk.

**Juliska** (örvendezve kezét szorít a fiukkal.) Oh, ti igazán nagyon kedvesek vagytok. Ugy örülök, hogy eljöttetek. Tegyétek le a kendőket, felső kabátokat. (Megteszik.)

**Mariska.** Igen, még pedig szaporán, mert a lakoma már készen vár. Mindjárt hozzá fogunk.



A CZICZKÁNY. (Lásd a 335. lapon.)

**Pali** (ki a fiukkal szintén kezét fogott.) Ugy van, előbb ezen esünk túl, aztán hozzá fogunk a játékhöz.

**Dini** (ki ez alatt belépett.) Lám, lám, és reám nem is gondoltok! Csakhogy én is részt akarok ám a sok jóból.

**Juliska.** Oh, szívesen. Ülünk asztalhoz.

**Pali** (az asztalhoz közeledve, fölkapja a rumos poharat és nagy

ijedséget színel.) Az Istenért, hogy került ez ide!?

**Mind.** Mi az? Mi az? Mi baj?

**Pali.** Hála Istennek, még eddig semmi baj, mert reményelem, senki sem nyult hozzá e pohárhoz.



A SÜN. (Lásd a 335. lapon.)

**Juliska.** Hát miféle veszedelem van benne? (Félre) Értem már!

**Pali.** Még kérhated? Hiszen ez méreg.

**Mind** (ijedten.) Méreg!

**Dini** (hitetlenül.) No persze! A méregre nagyon vigyáznak... az nem hányódik csak úgy akárhol.

**Pali.** Természetesen. Ezt én hoztam a doktor bácsitól.

**Többen.** De hát minek? Mit csinálj te a méreggel?

**Pali.** Tudjátok, van mindenféle szép gyűjteményem, de patkányok, egerek nagyon rongálják. Ezért hát készitek számukra olyan csemegét, hogy kipusztuljanak tőle. A doktor bácsi nagyon a lelkemre kötötte, hogy vigyázzak rá... meg sem foghatom, hogy került ide.

**Juliska** (színelte zavarral.) Bocsáss meg kedves Pali, én hoztam ide. A szobádban találtam az asztalon, azt hittem, ez az a rum, ami majd a puncshoz kell.

**Pali.** Igaz, könyönyű tévedned, mert csakugyan rumban van a méreg felolvasztva. (A mellékasztalra teszi le a poharat)

**Dini** (ki ez elatt nagy nyugtalanságot áruel.) De hiszen az képtelenség méreg... rumban...

**Pali.** Már ezt ugy kell készíteni. No de szerencse, hogy senki sem torkoskodott itt az asztalnál, mielőtt bejöttünk.

**Juliska.** Én bizony nem.

**Mariska.** Én sem.

**Dini.** Én... én... sem... nem... De hát... ízé... hiszen a méreg nagyon rossz... azt nem is lehet meginni, és a ki megitta, mindjárt megérzi.

**Pali.** Oh dehogy! Ennek még jó is az íze. Ha valaki iszik belőle, eleinte csak

egy kis égetést érez a torkában és a gyomrában.

**Dini** (torkához kap, ijedten.) A torkában... gyomrában...? Jaj!...

**Pali.** Igen, azután egy kis szédülés következik...

**Dini** (mindinkább ijedezve.) Szédülés? Igen... igen...

**Pali.** De ez elmúlik s egy kis ideig nem érezni semmit. Hanem vagy egy óra múlva következik a borzasztó hatás, és a ki ivott e méregből, az veszve van.

**Dini** (tántorog és egy székbe fogózik.) Vesz...ve...van! Jajajaj!

**Mind** (körülfogják.) No, mi a bajod? Mi történt?

**Dini** (kétségbeesetten.) Végem van... veszve vagyok... meg vagyok mérgezve! (A földre veti magát és hemperreg.)

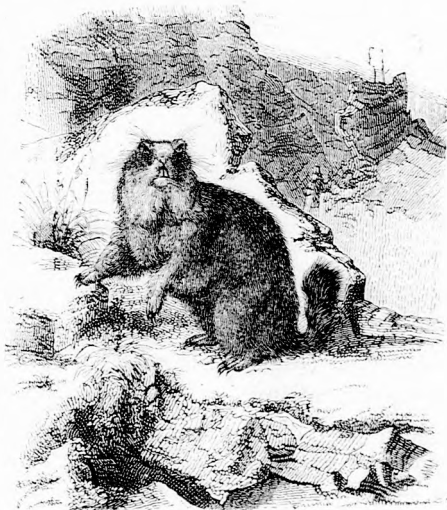
**Pali.** Oh te szerencsétlen! Tehát itt

ugy-e és a méregből is ittál!

**Dini.** Ittam... ettem, ittam! Jaj, hogy éget, csikar! Jaj jaj! Mentsetek meg, hívjatok orvost!

**Pali.** Késő volna, mire megjönne. Szerencsére tudom, mit kell csinálni.

**Dini** (fölugrik.) Hamar, kedves Pali hamar! Mindjárt meghalok! Jaj, mit csináljak!?



A MORMOTA. (Lásd a 135. lapon.)

**Pali.** Legelőször is sok sós vizet kell inni . . .

**Juliska.** Az van kéznél . . . Itt a viz...  
(tölt pohárba.) Itt van só is.

**Mariska.** Csak jó bőven tegyünk bele . . . (az egész sőtartót kiüríti a pohárba.)  
Igy ni!

**Pali** (átveszi, keveri és Dininek nyújtja.)  
No most igyál.

**Dini** (iszik.) Brrr! Ez rettenetesen rossz! De ha segít . . . hiába. (Iszik.)  
Elég lesz?

**Pali.** Talán elég.

**Juliska** (titkon nevetve Mariskához.) No ezt a sósvizet lenyelni, ez kemény büntetés.

**Mariska** (szintén ugy.) Nagy kópé az a Pali.

**Dini** (még mindig félve.) És most . . . nem lesz bajom?

**Pali.** Oh, még csak a kezdetén vagyunk. Most az a fő, hogy jól megizzadj. Feküdjél le, majd jól betakarunk. (Dini a pamlagra fekszik.) Fiúk, leányok, adjatok ide mindent, ami csak kezetekbe akad. (Mind nagy sietséggel előhordoznak kendőket, takarókat, téli kabátokat sat. s Pali mind Dinire rakja.)

**Dini.** Jaj! Elég már! Megfulok!

**Pali.** Nagyon jól van . . . ne félj semmi . . . most így jó meleged lesz. De ne mozdulj ám . . . különben véged van. Nyugodtan kell feküdnöd, azért itt hagyunk, de közel leszünk itt; oszonnálunk.

**Juliska.** Igen, kedvesim, ülünk asztalhoz. (Leülnek.) Tessék . . . vegyen kiki, amit szeret. (Esznek.)

**Dini** (síránkozva, az asztal felé néz.)  
Oh, ez már mégis borzasztó . . . hogy lakmároznak . . . és én itt fekszem!

**Laczi** (falatozva.) Ez a sonka kitünő!

**Berta.** Hát még ez a torta! Nagyszerű.

**Pista.** Soha sem ettem jobbat. Beh kár, hogy Dinike nem vehet részt a lakomában.

**Dini.** Oh, hagyjatok nekem is . . . majd ha meggyógyultam . . . Füh, de izzadok! . . .

**Pali.** Ha nem fekszel csöndesen, nem állok jót semmiről . . . bele halsz és akkor soha sem eszel több tortát.

**Linka.** No de attól sem igen lakik jól, ami itt marad. Olyan jó minden, hogy kár volna meghagyni valamit.

**Juliska.** Nagyon örvendek, ha izlik. Csak egyetek. Itt a gyümölcs!

**Mariska.** Azt nem is kell mindjárt megenni. A kinek tetszik, rakja zsebre, majd később játékközben is jó lesz.

**Mind.** Az igaz! Ez jó gondolat. (Mind tele rakják zsebeiket.)

**Dini** (kétségbeesetten.) Csakugyan . . . nem hagynak nekem semmit!

**Juliska.** No most már minden tál és tányér üres. Rakjuk félre!

**Mariska.** Majd én segíték. (Elhordozják a tálakat és tányérokat a mellékasztalra. A többiek menni készülnek.)

**Pali.** Ohó, még nincs vége a lakomának. Most jön a java. Megtanultam a bácsitól puncsot szűrni s megígértem Juliskának, hogy születésnapjára csinállok. Meglássátok milyen jó lesz.

**Mind.** Meghiszszük! Ez pompás gondolat! Hamar, csináld!

**Pali.** Mindjárt meglesz. Hova is tettem a rumot! (Fölkel az asztaltól.) Ahá, itt van. Azt hiszem elég lesz.

**Dini.** Jaj, Pali, mit csinálsz! Hisz az a méreg!

**Pali.** Ez? Dehogy méreg. Te, Dini-kém, szokásod szerint torkoskodtál s büntetésül kissé rád ijesztettem, hogy a lakomat csak messziről szagold.

**Mind** (kaczagva.) Hahaha! No Dini megjártad! Haha! Hogy szepegett, hogy itta a sós vizet! Hahaha! S hogy izzad!

**Dini** (lehányva magáról a takarókat, mérgesen fölgrík.) Mit, hát nem mérget ittam?

**Juliska.** Nem bizony, csak egy kis tiszta rumot.

**Dini** (nagy haraggal.) De hisz ez csalás! Hát rászedtetek, kijátszottatok, hogy ne ülhessek az asztalhoz, hogy magatok laknározzatok!

**Pali.** Szórol szóra ugy van.

**Dini** (félíg sirva.) Jó, megmondom a mamának, hogy hántatok velem . . .

**Mariska.** És mamácska alkalmasint téged büntet meg, hogy olyan nyalánk és neveletlen voltál, s a vendégek számára készített csemegéből torkoskodtál.

**Pali.** Igen, és mig meg nem ijedtél, tagadtad. Nyalánk és hazug voltál. Lásd, jobban tennéd, ha leszoknál e hibákról, akkor jövőre mindig vigan lehetnél velünk.

**Dini** (letörölve könnyeit.) Igazatok van. Ez volt utolsó ilyen csínyem.

**Mind.** Ez derék! Így már szeretünk!

**Pali.** És bufelejtésül puncot neked is adunk.

**Dini.** Köszönöm . . . de most semmi se kell. Ha nem vagyok is megmérgezve, de az a sok sós víz . . . brrr! Megyek friss vizet inni, aztán sétálok egy nagyot

és korán lefekszem. Holnaptól fogva pedig nem leszek a régi Dini.

**Juliska** (megöleli.) Akkor hát az én születésemmek egyttal a te ujjászületésednek is a napja lesz. És meglásd, mindnyájan szeretni fogunk.

**Mind** (körülfogják.) Igen, ugy van! Csak tartsd szavadat és mindnyájan szeretni fogunk.

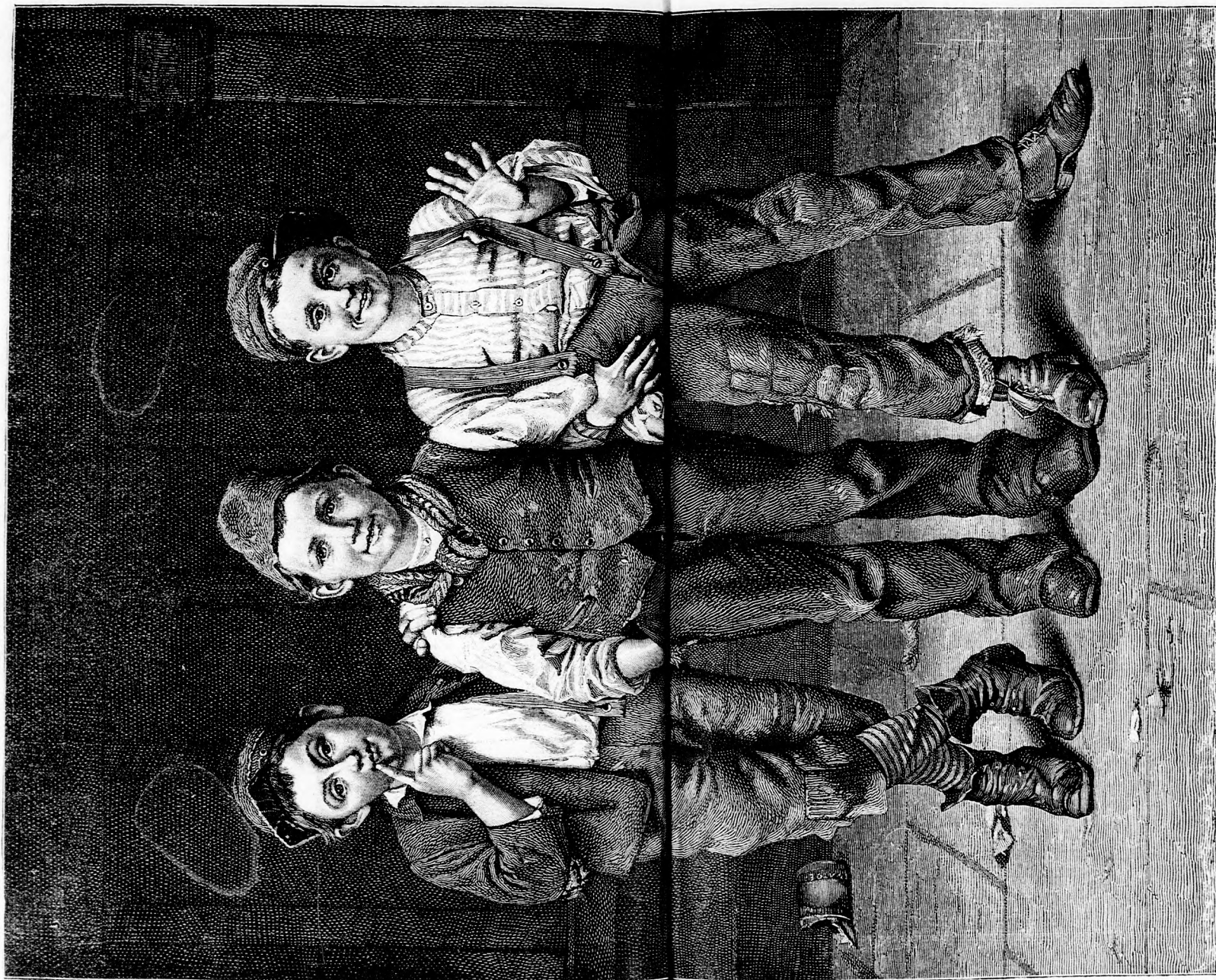
### Ügyetlen varró.



**N**ELLIKE, az Istenért,  
Teszed mindjárt le a tüt!  
Már ujjadon látok vért,  
Mért is nem használsz gyűszüt!

S még — no nézzed — azt a tüt  
Hogy is tartod, hol is, te?! . . .  
Varrna s nem tud még betüt!  
Nem teszed le ízibe? . . .





VAD LACZI

RONTÓ PÁL

ROSZCSONT FERKE

vagyis:

HÁRMASLEVELŰ LÓHERE.

(Lásd a 330. lapon.)

*Hármas levelű lóhere,**vagy:**Vad Laczi, Rontó Pál és Roszcsont Ferke.*

(Köppel a 328—329. lapokon)

**H**ÁRMAN vagyunk, épen mint a  
Hármas lóhere,  
Ismer minket a vidéknek  
Minden embere.

*Ismer nagyja, apraja is,  
Ifju, örege,  
Sokat mesélgetnek rólunk —  
De az nem rege.*

*Száraz malom bálványának  
Madár-serege:  
Mienk; valamint a határ  
Minden verebe.*

*Rontunk, bontunk. S amit látunk:  
Hopp, ide vele!  
Arok nem mély, s nem magas a  
Fának teteje.*

*Hólyagot a hányszor macska  
Farka zörgete:  
Mi közülünk egynék mindig  
Ott volt a keze.*

*Szamárfület, hogy ha tüzes  
Tapló égete,  
Kátrányozott szemü birka  
Hogyha bégete,*

*Mind Ezeket mi műveltük,  
Mi, a lóhere:  
Vad Laczi és Rontó Pál,  
S Roszcsont Ferike.*

*Iskolával nem törődünk  
Elünk mint here —  
Ismer minket a vidéknek  
Minden embere.*

## A RITKA ISKOLA.

— Elbeszélés. —

Irta Wildermuth Ottília, fordította Vadnag Tibor.

(Folytatás.)

## Különféle csodák.



EM minden este jött haza a tolvajbanda. Voltak éjjelelek, mikor a tolvajok későn vagy épen nem is tértek vissza. Ezért aztán nappal annál hangosabban és vadabban lármáztak. Egy napon épen valami nagy ünnep volt a városban, s a tolvajok mind elmentek, nagy zsákmányt remélve. Vilmos egyedül maradt ápolónőjével, ki a sarokban horztyogott.

Nagyon fáradt volt, mert az előbbi éjeken a lárma miatt nem tudott aludni. Körülötte minden. sötét és csendes. A szegény fiu oly elhagyottnak érzé magát! De nem mondta-e Lottika, nem mondta-e az uj mama is: »Bárhol légy, bármit csinálsz, a jó Isten mindig veled van.« Ez a gondolat kis szívének vigasztalást adott s fölülve az ágyon, elmondta régi imádságát, most egész fennhangon, mert hiszen senki sem hallotta. Egyszerre gyertyafény esett ágyára.

Ijedten fordult meg s egy kedves gyermek-alakot pillantott meg. Egy kis leányka volt az, szelid arcocskával és finom fehér ruhára omló szőke hajjal.

Vilmos félig ijedten, félig bámulva és örülve nézett rá. Azt hitte hogy a jó Isten angyalai egyikét küldte le, hogy megvigasztalja.

— Mondd el még egyszer, amit most mondtál, oly szép! kérte a kicsi szelid hangon.

Vilmos ismétlé az imádságot.

— Kicsoda a Jézus? kérde a kis gyermek.

— Ugy látszik ez mégsem angyal, hisz azoknak tudniok kell, hogy ki a Megváltó, hiszen mindig körülötte vannak, gondolá Vilmos.

Azután így szólt:

— Lottika, a testvérem, azt mondta nekem, hogy Jézus bennünket igen szeretett s azért lejött az égből a földre; sok, sok jót tett és érettünk halt is meg . . . . és az ő születésnapján van a Karácsony és ekkor kapjuk a szép karácsonyfát, a süteményeket és játékszereteket.

— Erről később majd többet is beszélsz nekem, szólt a kicsi. Nekem tulajdonképpen nem szabad ide jönnöm, de a mama hirtelen rosszul lett s én fogtam a gyertyát és meg akartam keresni apácskát, az ajtó meg épen nyitva volt.

— Ki a te papád? kérde Vilmos kíváncsian.

— Az én papám, hát az . . . az én papám, felelé a leányka nevetve. Hanem szeretném, ha te meglátogatnál; nekem nincsen senkim a kívül játszhatnám. Jó éjszakát.

S azzal elsuhant, magára hagyva Vilmost, ki csodálkozott, de örült is.

Pár nappal ez esemény után, mely Vilmosnak éjjel-nappal eszében járt, már fel tudott kelni és járkálni. A sovány Anna kész volt őt ismét magával vinni. De Morton elgondolkozva rázta fejét:

— A fiúnak egyelőre még jól elrejtve kell maradnia. Még mindig keresik. Ez a hirdetmény minden utcásarkon látható, minden ujságban ki van nyomtatva.

Ezzel egy nagy ivet vont ki zsebéből, a melyre kövér betűkkel ez volt nyomtatva:

**100 font jutalom**

*annak, a ki biztos hirt ad a mi Vilmos fiunkról. Deczember negyedikén megmagyarázhatatlan módon tűnt el az atyai házból. Nyolcz éves, kicsiny és gyöngye testalkatu, szeme fekete, haja sötétbarna. Eltünte napján sötétkék kabátot s világos nadrágot viselt meleg szövettől, fekete ezüst kapcsos övvel.*

*Ha visszatér mélyen megszorodott szüleikhez, mindent megbocsátunk neki.*

*Spät L. kereskedő.*

Morton aztán így szólt:

— Már több emberünket elküldtem Spät kereskedő házához; egyik a fiu övét vitte oda, azt mondta, hogy a viz partján találta; egy másik a selyem kendőjét vitte el, s így a szülőket el is ámitották; ezek már bizonyosnak hitték, hogy a fiu vízbe fullt és szívesen megfizették a száz fontot. De ama csiny által, melyet a ficzkó minap követett el, a szülők uj reményt merítettek, a fiut újra kerestetik és az egész londoni rendőrség talpon van.

Dobogó szívvvel és kipirult arcczal hallgatta Vilmos a tolvaj kapitány szavait. Tehát szülei keresik őt, talán meg is találhatják. Már az is vigasztalta, hogy hallott róluk valamit, és végre tudta, hogy megbocsátottak neki.

Szegény gyermek! Hiába remélsz szabadulást e barlangból. A tolvajok buvóhelye oly ravaszul van elrejtve és London olyan nagy város, hogy téged csak a jó Isten szabadithat meg. De hiszen te

a szivedet őszinte megbánással fordítád feléje, és megtanultál hozzá imádkozni és ő is mondá: »Hívj engem segítségül a szükségben és én megsegítelek!«

Morton meglátván Vilmost a sarokban, hevesen előrántá őt onnan.

— Ne gondold, te kis gaz, támadt reá, hogy te itt, hol mindenki dolgozik, henyén fogsz élni. Hajlékony és ügyes vagy, különben nem ugorhattál volna le az ablakból oly könnyen. Jer, most a bábon fogsz tanulni, mint a többiek.

Még néhány gyermeket intett magához s egy mellékszobába ment velök, hol egy női és férfi alak állott életnagyságban. Sok ékszer volt rájuk aggatva, karjaikon pedig kis csengetyűk lógtak. A gyermekek megróboltak annyi ékszert levenni, a mennyit csak lehetett a csengetyűk megszöndülése nélkül. Így tanultak meg lopni, hogy, amit a bábon tanultak, az embereken gyakorolják.

Bár Vilmosnak senki nem mondta, mégis érezte, hogy valami gonoszra tanítják, és mikor reá jött a sor, hogy megpróbálja szerencsáját, eleinte szabadkozott, nem akart Morton parancsának engedelmeskedni. De Morton oly keményen ütött rá, hogy a szegény fiu remegve és reszketve kezdte el a dolgot, megpróbálván a nőbaba egyik zsebéből kilógó zsebkendőjét kihuzni.

Vilmos ügyes volt, néhány nap mulva többféle mesterséget végbevitt, a nélkül, hogy a csengetyűk megszólaltak volna. Morton meg volt vele elégedve.

— Hiszen te született zsebtolvaj vagy, mondá nevetve. Várj, csak most a legfőbb mesterségre tanítalak meg.

Ezzel a bábú nyakába hosszú aranylánczot akasztott, melyre zsebóra és egy medaillon volt megerősítve.

— Így! folytatá aztán. Te a hölgytől alamizsnát kérsz, ő felnyitja pénztárczáját, ez alatt te egy pénzdarabot, melyet már előbb kezdedben tartottál, elejtesz, fölemeled és a hölgynek nyújtod, azt mondván, hogy ő ejté le. O lehajol, te pedig elvágod a lánczot, a közepén az órával és medaillonnal.

Vilmos e fogást kedvetlenül kísérle meg. A babának odanyújtá a pénzt, Morton a babát dróton igazítván, ez lehajolt, Vilmos az ollóval odavágott, de a szerencse nem kedvezett neki, a csengetyűk megszólaltak, az óra csüngve maradt, a medaillon pedig a földre esett.

Reszketve az ütésektől való félelmében emelte föl Vilmos a medaillont, mely az esés alatt fölnyilt. Belsejében Vilmos megláthatá a képet: egy fiatal nő arczképe volt az, szép, komoly, barátságos szemekkel.

— Mamám, hiszen ez az én mamám! kiáltott Vilmos, észrevevén a hasonlóságot a kép és a mostoha anyja között, habár ez kissé idősbnek látszott.

Morton hirtelen kikapta a fiu kezéből a medaillont.

— Ez lenne a te mamád? — kérdé gyorsan.

— Az, felelé Vilmos nagy megilletődve. Ez az én mamám. Apa őszkor vette nőül. Ő az én mostoha anyám; de ő épen nem volt gonosz, s én nagyon szeretnék megint nála lenni.

Morton ma korábban végzé be a

baba-gyakorlatokat, mint máskor. Aztán magához vette Vilmost.

— Mit tudsz a második anyádról? Hol ismerkedett meg vele atyád? kérdé halkan és gyorsan.

— Apa azt beszélte, hogy az új mávával egy barátja házánál ismerkedett meg. A mama szülei halála után oda költözött. Egy testvérbátyja, ki gonosz és erkölcstelen volt, elment, azt se tudni hová; mama egyszer elbeszélte nekünk, de sirt mellette.

Morton gnyosan nevetett a szavakra.

— Atyád állandóan Londonban akart maradni? kérdé ismét.

— Oh nem, viszonzá Vilmos. Azt mondá hogy, mivel ismét van kedves neje, vele és velünk visszatér régi hazánkba, Frankfurtba, már a tavasszal. Oh, folytatá, hirtelen könyekbe törve ki, akkor a tengeren mennek át oly meszire és én egész egyedül maradok itt! Ereszzen el, kérem, hogy velük mehessen!

A szegény gyermek nagyon érezte, hogy ha övéi visszatérnek Németországba, vége minden reményének, hogy valaha láthassa őket.

Morton tünődve nézett Vilmosra.

— Nem ereszhetlek el, mondá aztán. Sokra használhatlak. Ügyesebb és finomabb vagy mint a többi fiúk; de azok után amiket most hallottam, mátol fogva jobb dolgod lesz. Ha reggel jól figyelsz és igyekszel tanulni, délután velem jössz.

Ezzel odahíttá az öreg ápolónót és megparancsolta neki, hogy Vilmost mossassa meg és a saját ruháját adja rá. Mily jól esett Vilmosnak, hogy megint tisztába

öltözik! Pedig azelőtt, midőn Janka öltöztette, teljes erejéből kapálózott. Az öreg ápolónő sokkal durvábban bánt vele, mint egykor Janka? Mindent engedett magával tenni, és midőn tiszta kezeivel és arcával, megfésült hajával, és saját ruhában ott állt, úgy érezte magát, mintha ujjaszületett volna.

### A kis Lilli.

Midőn készen volt, Morton kézen fogta.

— Fiu, mondá szigorú hangon és fenyegető arccal, most nagy, igen nagy kegyben részesítelek. De ha ott, ahova velem jössz most, csak egy szót is szólsz mostani és mult életről, örökre beleszsz zárva e pinczébe, sőt képes lennék téged azonnal agyon is ütni.

Ezzel Morton megnyomván egy alig észrevehető rugót a falon, felnyitott egy ajtót Vilmos halószobája előtt. Pár lépésnyire sötét folyosó vezetett egy keskeny lépcsőre; itt Morton egy csapó ajtót nyitott fel.

Hirtelen egy nagy, díszesen berendezett szobában találták magukat. Olajfestmények és nagy aranykeretű tükrök ékíték a falakat, gazdagon himzett függönyök függtek az ablakokon és pompás szőnyeg borítá a padlót, aranyozott kalitkában pedig néhány kanári vígan énekelt. Vilmos azt vélte, hogy álmodik.

De meglepetése még nagyobb is lett, mert midőn ámulva körülnézett, kinyílt egy szárnyajtó és szép fiatal nő lépett be, szőkefürtös fehér ruhás kis leányt vezetve, ez pedig ugyanazon a leányka volt, ki néhány nap előtt Vilmos ágyánál állt. Mortonhoz futott és vidáman kiáltott:

— Papa! papa!

Ez karjaira vette és szeretettel csókoltta meg.

— Ime, Lilli, mondá aztán, játszótársat hoztam számodra. Vilmos, ez az én kis leányom és ez a nőm.

A gyermek figyelmesen nézett Vilmosra.

— Te vagy az a fiu, ugy-e, a ki olyan szépen imádkoztál? kérdé némi kétkedéssel. Ma kissé különbnek látszol.

— Igen, viszonzá Vilmos büszkén, ma meg vagyok mosdatva és fésülve. És te az a szép kis angyal vagy, a ki ágyam mellett álltál, tevé halkán hozzá, nem tudva, hogy szabad-é ezt mondania.

De Morton nejevel az ablakban állott és nem hallotta.

— Én megmutatom neked játéksze-  
reimet, te pedig majd mesélsz többet is a kedves kis Jézuskáról, szólt a leányka, aztán Vilmost kezénél fogta és a másik szobába vezette, mely épen oly gazdagon volt butorozva s pompás játékszerek, drága bábuk és szép képes könyvek feküdtek köröskörül.

Lilli mamája is bejött és a csokoládés süteményt hozott a gyermekeknek; Morton is be-benézett hozzájuk. Mily egészen más, mily barátságos volt ide fent! Nem volt durva, kegyetlen, mint kinn a tolvajbarlangban, és bensőleg szeretni látszott kis leányát.

Vilmos újra egészen jól érezte magát a szép helyen, mely őt szülei házára emlékeztette. Örült, hogy ismét láthat bábukat és játékszereket, mint nővéreinél. Vigyázott is nagyon, hogy semmit el ne rontson.

Miután a gyermekek ettek és játszottak, Lilli két párnázott széket vett elő.

— Ül le, kérte, és beszélj a kedves Jézuskáról.

Vilmos nem tudta felfogni, hogy Lilli erről még semmit sem tud. Néki beszéltek a Megváltóról, mióta csak emlékezni tudott, de ő soha sem hallgatta oly figyelmesen, mint most kis barátnöje. Elmesélte tehát, amit tudott a szent történetekből, amit Lottikától anyiszor hallott. Persze, nem tudta oly szépen, összefüggően előadni, mint okos testvére; de a figyelmesen hallgató Lillikének mégis csillogtak a szemei, a mint Vilmos beszélt a kis Jézusról a jászolban, a fényes angyalról, ki a pásztoroknak megjelent, a három napkeleti bölcscről; ezt tudta Vilmos legjobban, ezek voltak a képeskönyvben is a legszebbek. Különösen a szerencsen tetszett neki aranyhímzésű köntösével és fehér lovával. A kis Lilli azonban szivesebben hallgatta a gyermek Jézusról szóló történeteket.

Vilmos nagyon bánta, hogy otthon a Lottika bibliai elbeszélésére sohasem figyelt jól és inkább lovag- és rablómeséket kívánt. Mily boldog lett volna Lilli, ha Vilmos többet tudott volna elbeszélni. Az a kevés is, amit el tudott mondani, mily örömet szerzett neki. És Vilmosnak is jobban, sokkal jobban tetszettek most ezek a szent történetek, mint ama borzalmas mesék, melyeket különben oly figyelmesen hallgatott. Hisz ő maga is nem élt-e át igazi rablöhistóriát? nem lopták el őt is? és nem hozták-e valódi tolvajbarlangba! Óh, mikor ezt valaki maga éri

meg, épen nem olyan szép, mint mikor a biztos hálósobában elmesélik.

A gyermekek még egy ideig csevegtek és játszottak, jó vacsorát kaptak, aztán lefeküdtek. Még Vilmosnak is szabad volt fenn aludnia s midőn oly hosszú idő után ismét tiszta ágyban feküdt, azt hitte, hogy álmodik. Szabad lesz-e mindig itt maradnia!?

Csalódott. Másnap korán reggel, mikor Lilli még édesen és mélyen aludt, ott állt Vilmos előtt Morton. Ujra föl kellett öltetni piszkos ruháit, és kisérőivel a gőzös barlangba menni.

— A játék mellett nem szabad a tanulást elhanyagolnod, mondá a zsebtolvaj szigorúan és újra folytak a gyakorlatok a habával és más efféle hasznos leczkék.

Délután ismét felhuzatta a szép ruháit és Mortonnal fölment a sötét lépcsőn a szép szobákba, hol Lilli szívesen fogadta.

(Folytatása következik.)

### A Ráró.

(Képpel a czimlapon.)

**S**ZELEK szárnyán járó  
Édes lovam Ráró!  
Mégis kifáradtál. —  
Hej sokat szabadtál  
Mig Budáról ide  
Értél, Fűzesibe  
Vittünk tejet, turót,  
Lépes mézet, csurgót,  
A heti vásárra.  
Volt is neki ára,  
Az Istennek hála!  
Üres lett a nagy kas,  
Garabó s kosárka.

*No, kapsz mostan szénát,  
Kapsz jó abrakot is,  
Erős fogaiddal  
Ropogtathatod is.  
Én meg külön adok  
— Tudom szeretted —  
Ha elfogyott zabod:  
Jó sós kenyeret.*

### KÉPEK AZ ÁLLATVILÁGBÓL.

— Cziczkány. — Sün. — Mormota. —

(Képekkel a 324. és 325. lapokon.)

**H**A AZT kérdezném tőletek, melyik a legislegkisebb melegvérű állat hazánkban? talán nem is tudnátok megmondani. Látni bizonyosan csak kevesen láttátok, legföljebb a muzeumban; de még talán ott sem vettétek észre, mert ez a piczi állatka igazán olyan piczi, hogy alig lehet észrevenni.

Cziczkány a neve és épen csak akkor-ka a valóságban is, a milyenek itt a képen lerajzoltattam számotokra. Nemcsak hazánkban, hanem általában a legkisebb emlős állat a földön s van olyan faja, mely nem nagyobb a cserebogárnál. Az egérhez hasonló állatka, bársonyos szőrrel, hosszúra nyult orral és aránylag igen hosszú farkinczával. Nagyrészt a föld alatt tanyáz és esti szürkületkor buvik elő, ide-oda futkos és ormánykáját örökké jobbra-balra mozgatva keresi prédáját, apró rovarokat. Van olyan cziczkány, mely a vizek partján él, jól tud uszni és a vizek fenekén is jó ideig bir ide-oda járkálni apró vízi-bogarak után; ha valami kicsike halacska akad utjába, hát bizony azt is bekapja. Sokféle fajtája közül némelyik erdőkben, mások nyílt mezőkön, ismét mások házak közelében szeretnek lakni s a kártékony rovarok pusztítása által hasznot hoztanak.

Hasznos állatka a sün vagy sündisznó is. A cziczkánynál nagyobb ugyan,

de különben szintén igen aprócska állat s legfeltűnőbb rajta, hogy teste sűrűn be van növe éles, szúrós tüskével; ha valami ellenség bántani akarja, a sün hirtelen összegömbölyödik, úgy, hogy szurós tövislabdát képez, melyhez nem lehet hozzányulni. Órákig képes ilyen helyzetben maradni s a ragadozó állatok közül csak a gonosz, ravasz róka tud kifogni rajta. A róka tudniillik az összegömbölyödött sünt odább hengeríti, míg valami vízhez nem ér, s itt aztán begördíti a vízbe; ekkor a szegény sün persze kénytelen kiegyenesedni, hogy menekülni próbáljon, de a ravasz róka aztán megragadja és agyon marja.

A sün szeret a kertek közelében tanyázni, mert ott talál legtöbb rovar. Esténként gyorsan futkos ide-oda s ügyesen fogdossa el a rovarokat, a mivel nagy hasznot tesz a kertésznek; kurta, erős lábaival sokszor kikaparja a kártékony mezei egeret is és megeszi. Nevezetes, hogy a piczike állat bármely mérges kigyóval is diadalmasan megviv, a kigyó marása nem árt neki, ő pedig jóízűen megeszi a kigyót.

Ha kicsi korában fogják el a sünt, egészen félelem nélkül járják szobában, konyhában, kipusztítva minden rovar. Ezért mint hasznos állatkát meg is becsülik.

Még egy harmadik kis állatkát mutatok most be, a mormotát. Már ezt ritkaság vad állapotban látni, mert kietlen bérczek közt szeret tanyázni s hazánkban csak a magas Kárpátokban található. Hasonlít az egérhez, de jóval nagyobb és a farka bozontos, mint a mókusé. Rendkívül félénk állatka s a legkisebb neszre eloson rejtekébe, télire pedig végkép elbujik földalatti fészkébe, honnan aztán elő sem jő tavaszig, hanem folyton alszik. Ezért mondják a sokat keményen alvó emberre, hogy »alszik, mint a mormotát.« Persze, a szegény mormota nem is tehet

okosabbat, mert a kegyetlen téli idő alatt ott a hófödte hegységben semmiféle eledelt nem talál.

Fiatalon elfogva megtanul holmi apró mesterségeket. Ósrégi időkben a rómaiak esemegének tartották a mormota husát, de most már nem igen eszi senki sem.

### MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XXIII. köt. 19-ik számában közölt bibliai feladvány megfejtése:

#### „A szent család menekülése.“

Helyesen fejtették meg: Stephani Ervin, Pintér Terézia, Schulhof Géza, Oláh János, Angyal Pál, Kövér Miklós, Matzke Etelka, Beresényi Vialka, Halácsy Ilonka, Mandl Paula, Klára és Alice, Fligl József, Grünstein Ilona és Miksa, Klein Regina, Irma és Henrik, Molnár Margit, Laki Gizella, Bakonyi Károly, Molnár Ilka, Baumgarten Gizella, Nagy Irma és Ida, Schopf Kálmán, Kirkorovits Ilona és Zsenni, Mattyasovszky Miklós.

\*

A »Kis Lap« XXIII. köt. 19-dik számában közölt betűrejtvény megfejtése:

#### „Török.“

Helyesen fejtették meg: Mandl Paula, Klára és Alice, Weisz Miksa és Elemér, Fligl József, Mahrer Lipót, Molnár Ilka, Baumgarten Gizella, Cserneczky Aladár, Wallerstein Laura és Margit, Hönig Dezső és Jóska, Ujházy Etelka.

### Jótekonyság.

A szegény gyermek-kórház javára adakoztak még:

Laki Gizella 1 frt. — Fischer Mariska 1 frt. — Becker Katicza és Jolánka 2 frt. — Blaustein Fülöp 1 frt. — Friedländer Jozefa és Henrik 1 frt. — Schvarcz Margit 1 frt. — A már eddig kimutatott 729 frt 99 krral együtt összesen: 736 frt 99 kr.

Az Ég áldása legyen a kegyes kis adakozókon.

**Forgó bácsi.**